

Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει·

Λαλεί πουλί, παίρνει σπυρί, κι' η μάνα το ζηλεύει.

Τα μάτια η πείνα εμαύρισε· στα μάτια η μάνα μνέει·

Στέκει ο Σουλιώτης ο καλός παράμερα και κλαίει:

«Έρμο τουφέκι σκοτεινό, τί σ' έχω γω στο χέρι;

Οπού συ μούγινες βαρύ κι' ο Αγαρηνός το ξέρει.»

Bord de la tombe le silence regne sur la plaine
chante l' oiseau attrape un bouton et la mere en est jalouse.

Les yeux sont assombris par la faim la mere jure,

le bon Souliotis se tient a cote et pleure.

«Fusil Hermo dark qu' est-ce que j'ai dans la main?

Out u es devenu un fardeau pour moi, le Musulman sait».